

J. R. Ellis

Nová hvězda klasické anglické detektivky

PRO FANOUŠKY
VRAŽD
V MIDSOMERU

Zločin bez motivu

Zločin bez motivu

**KNIHY J. R. ELLISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Vraždy v Yorkshiru

Smrt v temnotách
Klíč k vraždě
Případ mrtvého lorda
Vraždy v lázních
Zločin bez motivu

Připravujeme

Příliš jasný pachatel

Zločin bez motivu

J·R· Ellis

Přeložil Michael Havlen



MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání knihy vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing (www.apub.com) a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © J. R. Ellis, 2020
Translation © Michael Havlen, 2025
Cover © Jan Matoška, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-743-6 (pdf)

Věnováno skupině Otley Writers

Prolog

Crutching Close Laithe
Yarnthwaite Barn
Hawkswick Clowder
Pikesdew Barn

Bylo svěží zářijové dopoledne a na vřesoviště nad Nidderdale, jedním z proslulých údolí v severoanglickém Yorkshiru, dopadaly sluneční paprsky. Ranní mlha se rozplynula a nebe mělo blankytanou barvu. Na štavnatých loukách se pásly ovce a krávy. Stromy v remízcích rozesetých po úbočí byly ještě plně olistěné, zářivá letní zeleň už však přecházela do žlutých a hnědých tónů.

Poklidnou atmosféru počínajícího podzimu náhle narušila série hlasitých výstřelů následovaná pleskáním křídel vzletajících ptáků. Nad nízkými kamennými zídkami uprostřed vřesu bylo vidět obláčky dýmu. Z vřesoviště se ozýval podivně strojový křik tetřeva, který jako by ostatní v panice varoval *utečte, utečte, utečte, utečte, utečte, utečte, utečte*. Ptáci se chvatně vznášeli do vzduchu a snažili se zmizet, ale mnozí z nich se vzápětí zachvěli, žalostně zamávali křídly a za neutuchajícího třeskotu výstřelů padli k zemi.

U jednoho ze zemních valů čtyři střelci soustředěně pálili na ptáky, které jiní muži holemi vyháněli z vřesu. O kus dál se na

každé straně pastviny nacházela další dvě střelecká stanoviště. Stráž připomínala bitevní pole.

Všichni čtyři muži na sobě měli drahé nepromokavé bundy, hnědé manšestrové kalhoty, zelené holínky a placaté čepice. Jeden ze skupiny, Alexander Fraser – pro přátele „Sandy“ –, zlomil brokovnici, aby mohl znovu nabít. Byl to emeritní soudce, vysoký, statný muž s vlnitými vlasy, kdysi blondatými, dnes už však šedivými. Bydlel na záměčku ze sedmnáctého století kousek od nedaleké vesnice Niddersgill a měl právo lovu na přilehlých kopcích. Zaměstnával hajného a partu lidí, kteří se starali o tetřeví vřesoviště, a v myslivecké sezoně si účtoval tučné poplatky za organizování loveckých akcí, jako byla tahle. Každoročně se těšil na slavný dvanáctý srpen, kdy sezona začínala, a dbal na to, aby všechno probíhalo hladce.

Fraser se zahleděl do dýmu a zachmuřil se.

„Ti zatracení honci jsou dneska nějak pomalí. Budu si muset promluvit s Davisem. Takhle to nejde,“ obrátil se na kolegu stojícího vedle něj, vysokého a hubeného muže s pleší. Jmenoval se James Symons a byl to nižší šlechtic, který bydlel v menším středověkém opevněném sídle ve Wensleydale.

„Bez obav,“ řekl Symons. „Už jsme jich střelili dost. Myslím, že váš hajný odvedl dobrou práci. Je to báječná akce, nemám pravdu, Rawnsleyi?“

Třetí muž v řadě, malý a podsaditý, vystřelil z obou hlavní brokovnice a teprve pak odpověděl. Gideon Rawnsley měl neda-leko Riponu autosalon s luxusními vozy a dodával mnoha přítomným jejich jaguary, bentleye a range rovery.

„Super,“ odpověděl lakonicky. Rawnsley byl na společenském žebříčku o něco níž než ostatní a příliš toho nenamluvil. Pozvání vždycky přijal, ať stálo, co chtělo, protože to podle něj prospívalo obchodu. S ostatními vycházel docela dobře, jen s Fraserem měl trochu problém.

Čtvrtý muž si udělal menší pauzu a lokl si whisky z placatky potažené kůží. Henry Saunders nosil brýle bez obrouček a na hladce oholené tváři mu věčně hrál namyšlený úsměv. Byl to zámožný londýnský bankéř, který se s bývalým soudcem znal dlouhá léta – už od dob, kdy spolu v hlavním městě chodili do školy.

„Všechno je v pohodě, Sandy,“ řekl Saunders. „Já si to skvěle užívám. Tady v horách se člověk může od všeho oprostít a puška v rukou mu dodá sílu.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Od toho snad vřesoviště jsou, ne? Jinak by sem ani nemělo smysl jezdit. Je to tady tak trochu jako na konci světa.“ Zasmál se.

„Moment,“ vyhrkl Fraser. „Co se to sakra děje?“ Ukázal do míst, kde vřesem pomalu postupovali honci. Zdálo se, že tam došlo k nějaké potyčce a ke zvyšování hlasů. „Doufám, že to zase není jeden z těch zatracených aktivistů. Jednou je bez milosti odprásknu. Už mám po krk...“

„Jen klid.“ Symons položil Fraserovi ruku na rameno, který už instinktivně zvedal zbraň. „Honci to mají pod kontrolou.“

„Asi máš pravdu,“ odušil Fraser a zadíval se ze svahu. „Vidím Davise, jak někoho vyprovází k cestě, a jeden z honců má dalšího. Zkroutil mu ruku za záda, šmejdovi. Dobře mu tak! Teď už nám snad dají pokoj.“

Fraserova naděje se vyplnila a střelba pokračovala bez přerušení až do půl jedné, kdy se po cestě od vesnice přikodrcaly dva landrovery. Zastavily u malé kamenné boudy postavené kousek za střelnami.

„Á, to bude oběd!“ zahlaholil Fraser a jako vedoucí zatroubil na roh a ohlásil konec dopoledního lovu. Všichni zamířili do boudy, kde se podávalo jídlo. U sklenky šampaňského probírali své úspěchy i nezdary, načež dostali horkou chřestovou polévku, po níž následovaly lahodné chlebíčky, sendviče, koláče a zákusky. Všechny pokrmy připravil personál místního hostince a restaurace

Dog & Gun v Niddersgillu, kde byli střelci ubytovaní. Večer se tam podávala opulentní večeře.

Po jídle vyšel Fraser z boudy, aby si promluvil s hajným Ianem Davisem. Davis s honci seděli na zídce, jedli obložené chleby, které s přinesli s sebou, a pili čaj z termosek.

„Co to tam bylo za povyk, Davis?“ zeptal se Fraser.

Davis byl syn místního farmáře. Bylo mu přes třicet, měl mladou rodinu a celý život žil ve zdejším údolí. Chvatně polkl sousto chleba s hovězím. „Žádný strachy, pane Fraser, jen pár aktivistů. Vyřídili jsme to s nima.“

„Ano, viděl jsem vás,“ řekl Fraser podrážděně. „Ale jak se tam vůbec dostali? Copak nehlídáte okolí, aby sem nikdo nevlezl? Jednou někoho z nich zastřelíme a bude to vypadat jako naše chyba. Ne že by mě to trápilo, ti šmejdi si nic lepšího nezaslouží.“

„Udělalí jsme obhlídku, pane Fraser, ale je to moc rozlehlá oblast a oni jsou mazaní. Schovávají se ve vřesu, dokud se nezačne střílet, pak se postaví s těma cedulema, pletou se a...“

„Já vím, co dělají, ale očekávám, že jim v tom zabráníte. I honci to dneska dopoledne dost odflákli. Musíte je donutit, aby pracovali s větším nadšením.“

Davis se na šéfa mrzutě podíval. „Ano, pane Fraser. To bylo kvůli těm aktivistům. Když přišli...“

„Žádné výmluvy, Davis. Postarejte se o to.“ Fraser se otočil, vykročil zpět do boudy a nechal tam hajného stát a kypět vztekem nad šefovou nespravedlivou kritikou. Davis našťavaně nakopl kámen a ten se odrazil od zídky. Honci ho sledovali se směsicí pobavení a soucitu. Sandy Fraser byl arogantním chováním k zaměstnancům vyhlášený.

„Fajn, tak jdeme, slyšeli jste ho,“ zavelel Davis. „Vrátíme se na místa, brzy budou venku. Jestli zahlídnete nějaký aktivisty, tak je uškrťte holýma rukama.“ To vyvolalo smích a všichni se vydali

zpátky na vřesoviště. V soukromí Davis přemýšlel, jak dlouho ještě pro toho parchanta vydrží dělat, ale protože jeho žena momentálně nechodila do práce a měli dvě malé děti, nezbývalo mu než se usmívat a snášet to. Ze zaťatými pěstmi však zauvažoval, že jednou mu možná...

Zatrásl hlavou a zaplašil násilné představy.

Odpolední část lovu se vydařila a spokojená společnost odjela v range roverech zpátky do vesnice, následovaná starým džípem napěchovaným trofeji.

Ve vesnici Niddersgill doručil místní listonoš David Eastwood do hostince *Dog & Gun* poštu se zpožděním. Objížděl údolí ve svém červeném poštovním voze a na poslední místa se vždycky dostal až pozdě odpoledne. Zastavil se na recepci, kde za pultem seděl Rob Owen, jenž byl společně s manželkou Sheilou spolumajitelem podniku, díval se do počítače a bušil do klávesnice. Rob byl vysoký, měl černé kudrnaté vlasy a knír.

„Brý odpoledne, Robe.“ Eastwood mu předal paklík dopisů a obvyklé nevyžádané pošty.

„Brý odpoledne, Davide,“ odpověděl Rob, aniž by vzhlédl od obrazovky.

„Máte tady dneska večer ty lovce?“

„Jo.“

„To jsem si myslel. Z údolí byla slyšet střelba. Nezávidím vám. Nejsou to zrovna sympaťáci.“

„Možná že ne, ale máme z nich peníze.“

„Jo, to se vsadím. Byznys je byznys.“

„Přesně tak.“ Owen pořád nezvedal oči od obrazovky. Eastwood si uvědomil, že si s ním moc nepokecá, a než zase odjel v červené dodávce směrem k Pateley Bridge, vydal se na rychlou obchůzku po vsi.

V hostinci panovala hektická atmosféra. Sheila Owenová měla napilno v kuchyni. Nastalo nejrušnější období v roce. V domě se ubytovávaly velké lovecké výpravy, objednávaly si jídlo na vřesoviště a večer společně večerely u velkého stolu v hlavní jídelně. Byli to lukrativní, ale velice nároční zákazníci, a nikdo nebyl náročnější než ti, které sem vozil Sandy Fraser. Osobně kontroloval jídelní i nápojové lístky a na všem hledal chyby. Jeho hosté nebyli o moc lepší, vždy šlo výhradně o muže a většinou toho nejhoršího typu: bohaté, arogantní a misogynní. Sheila musela často řešit stížnosti servírek a pokojských na nežádoucí pozornost a fyzický kontakt. Situaci ještě zhoršoval fakt, že Fraser bydlel nedaleko a přinášel tolik peněz, že ho nemohla odmítnout.

Bylo pět hodin odpoledne a Sheila se rozhlédla po hlučné kuchyni, kde personál usilovně připravoval jídlo na večer. Vzdychnula a zasunula si pod kuchařskou čepici neposlušný pramínek kaštanových vlasů. „Harry, pohni s tou cibulí a mrkví. Cibuli nakrájej na malé kostičky a mrkev na tenké plátky.“

„Jasně, šéfová,“ odpověděl mladý kuchař.

Další nástraha spočívala v tom, že dnes večer si členové lovecké výpravy nevybírali z normálního jídelníčku, ale měli jíst tetřevy, které zastřelili. To znamenalo, že se z vřesoviště musel do hostince spěšně vrátit landrover s částí zabitých ptáků, jež bylo třeba narychlo připravit k pečení. Odstranit všechny projektily z mrtvol bylo obtížnější, než se zdálo. Sheila si vzala na starost hlavní jídlo, zatímco její zástupce Greg Cooper dohlížel na běžné menu – na němž dnes vzhledem ke zvýšeným nárokům na kuchyni bohužel bylo méně jídel než jindy.

„Jak jsi na tom, Gregu? Až pro mě Harry dokončí přípravu, může ti pomoci. Většinu jídel zvládne, vždyť tě je viděl dělat už tolikrát.“

„Jsem v pohodě. Radši budu dělat tohle než vařit pro tu Fraserovu loveckou bandu.“

„Ano, není to legrace, ale ty bys to zvládl.“ Když to říkala, dívala se na kuchyňskou desku a nevšimla si, jak nenávistně se Cooper při zmínce o Fraserovi zatvářil.

Sheila přemítala nad pokrmem, který připravovala pro dvanáct členů lovecké výpravy: pečeným tetřevem s omáčkou Albert, batátovým pyré a dušenou kapustou se slaninou. Dobrá omáčka byla klíčem k úspěchu. Musela mít krásně krémovou konzistenci, ale hořčice s křenem nesměly tak chuťově vynikat jako u hovězího. Kapustu a batáty připravoval jiný kuchař. *Sakra!* Vzpomněla si, že se podávají také opečené brambory. Kdo je měl na starosti?

Vtom na ni někdo zavolal: „Jak to jde?“

V otevřených dveřích do kuchyně stál Rob, jako by se neodvažoval vstoupit dovnitř. Vedl bar s ubytovací částí podniku a do věcí souvisejících s jídlem obvykle nestrkal nos. Věděl, že jeho žena je dnes večer pod tlakem.

„Dobře. Koukej zmizet,“ odpověděla Sheila a z legrace na něj namířila nůž.

Rob zvedl ruce. „Klid! Vzdávám se.“ Se smíchem se rychle vzdálil z kuchyně a vydal se do jídelny rozdělené na několik samostatných místností, z nichž největší si zamluvili lovci. K jídlu měli zasednout v půl osmé, až si u baru dají gin s tonikem.

Všechno se zdálo být v pořádku. Stůl byl prostřený a na stříbrných tácech stály dvě velké lahve červeného burgundského *grand cru*. Sandy Fraser je speciálně objednal a zaplatil za ně nemalé peníze. Rob měl z Fraserových loveckých výprav stejně smíšené pocity jako jeho manželka. S těmi lidmi nebylo lehké pořízení, představovali však zdroj příjmů, o nějž Owen nechtěl přijít, zejména teď po skončení letní turistické sezony, kdy hlavní restaurace nebyla tak vytížená, jak by si Rob představoval. Vykročil kolem

stolu a jemně upravoval příbory a sklenice. Vůbec se nedivil, že jeho žena byla před takovým večerem nervózní.

Po návratu výpravy do vesnice Sandy Fraser zamířil do svého sídla. Dlážděnou cestičkou lemovanou květinovými záhony vykročil k masivním dřevěným dveřím, nad nimiž se klenula už trochu povadlá popínavá růže. Z obývacího pokoje s výhledem na velkou zahradu za domem na něj zavolala manželka Miriam: „Jak to šlo, miláčku?“

Fraser se vydal za ženou, která seděla v křesle obráceném do zahrady a četla si knížku. „Dobře, až na ty zatracený aktivisty. Zase se nám snažili narušit lov. Nedají si pokoj, šmejdi.“

„A policajti s tím nic neudělají?“

„Na to jsou moc zbabělí. Bojí se, že kdyby použili sílu, skončili by před soudem.“

„Hlavně *ty* prosím tě nic nedělej. Víš, jak to minule dopadlo.“

„Za to jsem ale nemohl. Ten chlap měl problémy se srdcem, neměl tam co dělat.“

„Já vím, ale... Nedáš si čaj?“

„Díky, ale nemám čas. Potřebuju se osprchovat a pak se musím vrátit do hostince. Před večerí si ještě dáme pár skleniček.“

Po těch slovech se odebral nahoru, zatímco jeho manželka mohla v záři podvečerního slunce proudící oknem přemítat o dalším večeru stráveném o samotě.

O půl sedmé se členové lovecké výpravy začali scházet v baru, kde měli otevřený účet na nápoje. Obsadili několik stolků a jeden z číšníků jim přinesl pití. Fraser trval na tom, aby u večere dodržovali stanovený dress code, sám si přitom oblékal kostkovaný kilt s rodinným vzorem. Byla to jen póza, protože jeho rodina neměla se Skotskem už stovky let nic společného, byť tam chodil do internátní školy.

U samotného baru se shromáždilo několik místních, kteří popíjeli pivo z půllitrů. Alan Green si na vysoké stoličce otřel pěnu z hnědého kníru. Z jeho zarudlé tváře bylo patrné, že tráví hodně času venku – byl zahradník a kromě toho vykonával i různé příležitostné práce. Vedle něj seděli Peter Gorton, statný majitel místního obchodu s trafikou, a Wilf Bramley, farmář kolem šedesátky v ošuntělém tvídovém saku a špinavých manšestrákách. Byl jediný, komu Sandy Fraser pronajímal půdu, Wilfova farma totiž stála na jeho pozemcích.

Připojil se k nim i hajný Ian Davis, očividně unavený.

„Brej večír, Iane,“ řekl Gorton. „Vypadáš nějak ztrhaně.“

„Kdybys byl s tou bandou venku, taky bys byl vyřízenej,“ odpověděl Davis, po očku se podíval ke stolům lovců a zamračil se. „Zapomněl jsem, že jsou tady. Dneska už jsem si je užil až až.“

„Jen klid,“ pokračoval Gorton. „Nevšímej si jich, za chvíli půjdou na nóbl večeri. Co si dáš k pití?“

„Jedno točený, díky.“

Gorton se obrátil k baru a upoutal pozornost mladé ženy s dlouhými blond vlasy staženými dozadu.

„Kirsty, pivo tady pro Iana, buď tak hodná. Dáte si taky ještě jedno, Alane? Wilfe?“

„Já jo. Díky, Petere.“

„Jasně, sem s ním,“ přitakal Bramley, když s Greenem dopili do dna. Green měl severovýchodní přízvuk, a tak mu někdy z legrace říkali „hornickej kluk“.

„Tak, tady to máte!“ Kirsty jim s úsměvem podala načepovaná piva.

Davis se napil z půllitru a znovu loupł pohledem po lovcích, kteří se mezi sebou bavili stále hlasitěji a lidí u baru si vůbec nevšíмали.

Otočil se zpátky. „Jednou toho Frasera praštím. Celej den mě buzeruje.“

Kirsty se zasmála. „Klídek, Iane, tím si nepomůžeš. Prostě je ignoruj. Neber je moc vážně.“

„Tobě se to mluví.“

„Nemysli si, my to od těch svátečních lovců taky pěkně schytáváme. Pořád mají poznámky, otírají se o nás a sahají, kam nemají.“

„To mě ani nepřekvapuje.“

„Jeanette včera uklízela pokoje, a když zaklepala na jedny dveře, ozvalo se: ‚Dále!‘, tak šla dovnitř a na posteli ležel nahatej stařík s roztaženýma nohama – měl velký chlupatý břicho, jedna věc mu trčela nahoru a zbytek visel dolů. Otočila se na podpatku a odešla. Říkala, že něco tak nechutnýho v životě neviděla.“

Přítomní se zasmáli, jejich postoj k otravným hostům se však nijak nevylepšil.

„Prasák jeden!“ prohlásil Bramley a zavrtěl hlavou.

„Zatracený úchyláci,“ přidal se Green. „Myslí si, že si můžou dělat, co chtějí, protože maj prachy. Párkrát jsem u Fräsera pracoval a vždycky se snažil usmlouvat co nejnižší cenu, jako by se netopil v penězích.“

„Všichni víme, že Fraser je pěkněj hajzl. Měl bys vidět, kolik mi účtuje za nájem, a to mám jen malou farmu. Vloni mi ho znovu zvedl a já se mám co ohánět, abych to zaplatil.“

„Proč tady Fräsera a ty jeho snoby Rob se Sheilou trpí?“ zeptal se Gorton.

„Proč asi?“ opáčila Kirsty. „Přinášejí spoustu peněz. Owenovým se to taky nelíbí, ale musí zatnout zuby jako my ostatní.“

„To snad ne!“ vyhrkl Davis. „Podívejte, kdo přišel. Na co si to hraje?“ Zakryl si ústa rukou, aby nevyprškl smíchy.

Sandy Fraser přistoupil k baru ve své kostkované sukni doplněné kožešinovou brašničkou, bílými podkolenkami a černými šněrovacími polobotkami, černým sakem, bílou košilí a černým motýlkem. V jedné ponožce měl dokonce zastrčený nůž. Od stolů

se ozval potlesk a někdo zavolal: „Výborně, Sandy, náčelník klanu každým coulem!“

Fraser s úsměvem přijal uznání, zatímco muži u baru se uchechtávali do piva.

Těsně před půl osmou se členové lovecké výpravy přesunuli do soukromé jídelny, mnozí z nich už pěkně namazaní. V kuchyni se rozběhla obří akce: naservírovat hostům tři chody vybraného jídla, jehož zlatým hřebem byl pečený tetřev. Víno nalévané z velkých lahví teklo proudem. Po večeři se všichni odebrali do salonku na kávu a portské, někteří vyšli na chvíli ven, aby se nadržali večerního vzduchu a vykouřili si doutník.

Sheila byla vyčerpaná, ale spokojená, že během večera všechno proběhlo v pořádku. Seděla u dveří se sklenkou vína. V uklizené kuchyni panoval klid. Všichni zaměstnanci už odešli domů. Pokojnou atmosféru narušil až Sandy Fraser, jenž vstoupil do dveří s tváří brunátnou od vína.

„Myslel jsem si, že vás tady najdu,“ začal. „Chtěl jsem vám jen říct, že jídlo bylo vcelku dobré, ale nejsem si úplně jistý tou omáčkou k tetřevovi.“

„Ano?“ podivila se Sheila.

„Zdála se mi moc silná. K hovězímu by to šlo, ale k tetřevovi jste ji mohla chuťově zjemnit.“ Zasmál se. „Celý den jsme je stříleli, a když jsme je pak chtěli sníst, bylo těžké poznat, co je to za maso. To je škoda. No nic, příště to určitě zvládnete líp. Znáám jednu výbornou malou restauraci v Londýně, chodím tam už léta, dělají skvělou zvěřinu. Jestli chcete, můžu říct šéfkuchaři, aby vám dal pár tipů. Tak dobrou noc.“ Aniž by čekal na odpověď, vyšel ze dveří a připojil se k ostatním v salonku.

O několik minut později vstoupil do kuchyně Rob a našel svou manželku v slzách. Vysvětlila mu, co se stalo.

„To je ale parchant!“ zavrčel.

„Jak to mohl říct?“ Osušila si oči. „Vím, že ta omáčka je k tetřevovi ideální a že se hořčice s křenem musí upravit tak, aby byla jemnější než k hovězímu. A on si přijde a začne mě poučovat a nabízet mi pomoc? Je snad kuchař, nebo co? Bylo to tak ponižující. Vím, že bych si to neměla brát, ale měla jsem dlouhý den a už nemůžu.“

„Já vím, lásko.“ Rob ji vzal kolem ramen.

„Ještě že zase hned odešel, jinak bych řekla něco, čeho bych litovala.“

„To nedělej. Je to jen párkrát do roka a hodně na nich vyděláme.“

„Příště už možná neprijedou, když vařím tak hrozně.“

„Nesmysl! Lepší kuchyni by nikde jinde nenašli a on to moc dobře ví. Je to jeden z těch namyšlených chytráků, co si myslí, že všemu rozumí. Pojď, už je pozdě, půjdeme spát.“

Usmála se na něj, sundala si zástěru a kuchařskou čepici a společně vyšli z kuchyně.

Fraser se přidal k ostatním v salonku ve chvíli, kdy se společnost už začínala rozcházet. Po všem, co po dni stráveném v kopcích snědli a vypili, někteří podřimovali v křeslech, zatímco jiní to zabalili rovnou a šli spát. Fraser vykročil ke skupince zkušených pijáků, co do sebe pořád klopili portské a také whisky, která se tu odkudsi vzala. Byli mezi nimi i chlapi, s nimiž během dne střílel tetřevy: Symons, Rawnsley a Saunders. Rawnsleyho nálada se částečně vlivem alkoholu změnila. Choval se hlučně a rozjařeně. Přivítal Frasea pozvednutím sklenky.

„Á, přichází Jeho Lordstvo! Takhle se má oslovovat náčelník klanu?“

Tento poněkud nečekaný a hrubý pozdrav sklidil smích, ale i jisté rozpaky.

„Ne. Kdybych byl náčelníkem klanu, oslovoval bys mě Frase-
re,“ přistoupil Fraser na Rawnsleyho hru.

„A co když náčelník neplatí účty a dostane se do dluhů?“

Nastalo užaslé ticho. Symons ztuhl se sklenkou na půli cesty ke
rtům, Saunders odvrátil zrak. Fraser zpražil Rawnsleyho opovrž-
livým pohledem.

„Moc jsi toho vypil. Být tebou, šel bych si lehnout.“

Rawnsley se zasmál. „Byl to jen vtip, uklidni se. Určitě mi brzy
zaplatíš. Ale ne před termínem, vid’?“

„Klid, kamaráde,“ řekl Symons. „Teď na to není vhodná chvíle
ani místo, to snad chápeš.“

Rawnsley zvýšil hlas, až se ostatní lidé v místnosti ohlédli.
„A kdy bude ta správná chvíle? Dluží mi spoustu peněz za...“
Saunders vstal a chytil Rawnsleyho nad loktem. „Hej, pusť mě!“
zaprotestroval Rawnsley, ale nedokázal se vymanit ze Saundersova
pevného stisku.

„No tak,“ pronesl Saunders tichým hlasem plným sebeovládá-
ní. „Sandy má pravdu. Měl bys jít spát, než ze sebe uděláš ještě
většího pitomce. Ráno to budeš vidět jinak.“ Vyvedl Rawnsleyho
z místnosti a zavřel za ním dveře.

„Hulvát jeden,“ poznamenal Symons. „Co to mělo zname-
nat?“

Fraser se posadil do křesla. „Toho si nevšímejte,“ mávl pohnu-
tě rukou. „Dlužím mu nějaké peníze za nový sporták Bentley.
V poslední době jsem měl dost velké výdaje, takže jsem se trochu
zpozdl s platbou.“

„To ale není důvod, aby to vytahoval zrovna teď,“ poznamenal
Saunders.

„To fakt ne,“ pokračoval Symons. „Ten chlap prostě není...
no, víte, jak to myslím.“

Fraser a Saunders ho pochopili.

Rawnsley nebyl gentleman a jeho nevhodné řeči a odchod pokazily atmosféru. Navíc bylo po půlnoci a oni už zůstali v salonku sami.

Saunders zívá a protáhl se. „Asi už to zapícháme, ne? Zítra chci být ve formě. Uvidíme, jestli vás ve střelbě všechny porazím.“

„Na to zapomeň,“ zasmál se Symons, „ale máš pravdu.“ Všichni tři muži se zvedli a vyšli ze salonku.

Podkroví hostince bylo přestavěné na malé byty pro zaměstnance. V jednom z pokojů s výhledem před dům se na jednolůžku mačkali dva lidé. Barmanka a zároveň pokojská Kirsty Hemingwayová a mladý kuchař Harry Newton spolu měli poměr, ale drželi ho v tajnosti. Harryho bratr se kvůli pletkám s kolegyní dostal do problémů a důrazně ho varoval, že láska a práce se nemají míchat.

Harry už pochrupeval, ale Kirsty byla stále vzhůru. S Harrym se jí na malé posteli špatně spalo. Když nemohla dlouho usnout, často ho musela vyhodit, ať si jde lehnout k sobě.

Venku panovalo ticho. Ležela a naslouchala vzdálenému sovímu houkání, když vtom zaslechla, jak někdo zavírá dveře hostince a odchází. Noční klid vzápětí prořízly zvýšené hlasy. Vstala z postele a šla k oknu. Vzhledem k teplé noci bylo otevřené a nabízelo dobrý výhled před hostinec. Venku se pořád svítilo. Zády k ní tam stál muž v kiltu, takže to musel být Sandy Fraser – večer ho tak viděla oblečeného. Byl otočený čelem k jinému muži a bránil jí ve výhledu. Hlasitě se hádali.

Druhý muž po chvíli vstoupil do jejího zorného pole a pozvedl brokovnici. Kirsty viděla, jak Fraser dává ruce nad hlavu a křičí „Ne!“, ale ten druhý na něj zblízka vystřelil. Sledovala, jak se Fraser kácí k zemi a z hrudi mu prýští krev, a pronikavě vyjekla.

Útočník k ní vzhlédl a ona jasně spatřila jeho tvář. Pak se zbraní utekl do tmy.

Kirsty se vrhla k posteli. „Harry! Harry! Vzbud' se!“

Harry sebou trhl a procitl. „Sakra, co je?“

Kirsty s ním třásla a plakala. „Vstávej. Je to hrůza!“

„Co se stalo? Něco se ti zdálo?“

„Ne! Koukala jsem se ven.“ Ukázala na okno. „Právě jsem viděla, jak Alan Green zastřelil pana Fräsera. Myslím, že je mrtvý.“

Jedna

Numberstones End

Lumb Gill Wham

Seavey Crook Bank

Lower Wham

Detektiv šéfinšpektor Oldroyd se při ranním sobotním běhu v Harrogate dostal do takové krize, že div nevy pustil duši. Ve druhém ze tří rovinatých okruhů pravidelného závodu v parku Stray už sotva popadal dech a nohy měl jako z huspeniny. Ze zkušenosti však věděl, že zastavovat je kontraproduktivní, a tak se pomalu plahočil dál a nechal se předbíhat desetiletými dětmi i rodiči s kočárky.

Oldroydova partnerka Debora běžela daleko před ním a dávno mu zmizela z dohledu. Právě ona ho přesvědčila, aby začal běhat. Zatímco sama obvykle zvládala pětikilometrovou trať za šestadvacet nebo sedmadvacet minut, on se marně snažil stlačit čas pod šestatřicet. Přesto si nepřipadal tak trapně jako kdysi při školním tělocviku. Křik a potlesk dobrovolných pořadatelů mu vléval krev do žil. Když dorazil do cílové rovinky, stála tam Debora a povzbuzovala ho.

„Výborně, Jime! Makej. Dokázal jsi to!“

Oldroydovi se ve finiši podařilo trochu zrychlit, proťal čáru a vyzvedl si cílovou kartičku. Lapal po dechu a čekal ve frontě, až

mu naskenují čárový kód. Později se chtěl podívat na výsledky a zjistit, jestli se zlepšil. Právě dosáhl dvouciferného počtu absolvovaných závodů. Debora hrdě nosila „stovkové“ tričko a měla nakročeno ke dvěma stům. Čekala na něj a v běžeckých legínách vypadala štíhle a vysportovaně.

„Parádní výkon, Jime!“ Debora si s ním plácla.

Oldroyd přikývl. Předklonil se, snažil se popadnout dech a přemýšlel, jak se za své herkulovské úsilí odmění. Když byl konečně schopen promluvit, jeho první slova zněla: „Myslím, že po tomhle si zasloužíme pořádnou snídani. Pojdme k Waltonovi.“

Oblékli si tenké běžecké bundy a vydali se přes Stray směrem k West Park Street, kde sídlilo vyhlášené lahůdkářství s výbornou kavárnou. Tohle byla ta nejlepší část sobotního dopoledne, kdy neměl službu a doběhl do cíle. Musel si přiznat, že se cítil dobře, když si po skončení námahy mohl bez výčitek svědomí dopřát vydatnou snídani. Po zbytek dne pak byl trochu unavený, ale měl skvělou náladu. Zažíval „běžecké opojení“, jemuž se vřdycky vysmíval. Běhali dvakrát týdně a on postupně hubl a necítil se pořád tak bez energie. Také omezil alkohol.

„Fajn,“ řekla Debora. „Doufám, že si teď všechno nezkazíš a nedáš si párky s volským okem.“

Oldroyd se podíval do jídelníčku. Konečně se mu zase naplno vrátila řeč. „Ne, máš pravdu, dám si uzeného lososa s míchanými vejci a kváskovým chlebem. A kafe.“

„Dobrá volba. Já taky.“

Když dojedli snídani, vychutnávali si chvíle odpočinku a objednali si druhou kávu, Oldroydovi zazvonil telefon. Vytáhl ho z kapsy.

„Sakra, to je Tom Walker. Co asi chce?“

Vrchní superintendant Walker byl Oldroydův šéf. Pracovali spolu dlouhá léta a měli k sobě blízko, navíc oba byli velcí yorkshirští patrioti. V soukromí si tykali.

„Ahoj, Tome.“

„Jíme, nerad tě ruším. Vím, že nemáš službu, ale něco se bohužel stalo.“

Oldroydovi se sevřelo srdce. „Ano? A co?“

„V Nidderdale, konkrétně ve vesnici Niddersgill, došlo k vraždě.“

„Ano, tam to znám. Ale nemůžou to vyřešit kolegové ze stanice v Pateley Bridge?“

„Problém je, že obětí je velké zvíře: Alexander Fraser – místní majitel pozemků, bývalý soudce. Watkins už na mě doráží, kdo na tom případu pracuje. Když někdo oddělá normálního člověka, vůbec ho to nezajímá, ale jak jde o prominenta, může se zbláznit.“

Matthew Watkins byl vrchní konstábl Policie West Riding. S oblibou používal manažerský žargon a úzkostlivě dbal na svou image, což se Walkerovi z duše přičilo.

„Tak mohl bys tam zajet? Promiň, že ti kazím víkend, ale potřebuju, aby se o to postaral někdo jako ty. Můžeš si s sebou vzít svůj tým.“ Oldroydův tým obvykle tvořili Stephanie Johnsonová a Andy Carter, dva mladí seržanti, kteří spolu navíc chodili.

„Dobře, Tome. Momentálně jsem mimo a budu se muset jít domů převlíknout, ale dorazím tam co nejdřív.“

„Moc ti děkuju.“

Oldroyd ukončil hovor a povzdechl si. „Povinnosti volají. Říkal jsem ti, co tě čeká, když budeš s detektivem. Musím jet do Nidderdale, stala se tam vražda.“

„Nedělej si starosti, aspoň je to hezké místo. A já se nudit rozhodně nebudu. Chystám se na konferenci a musím si k tomu něco přechíst.“ Debra byla klinická psycholožka a měla vlastní praxi. Uměla se vyrovnat s tím, že jim Oldroydova práce zasahuje do soukromí, a on za to byl vděčný.

„Fajn. Tak můžeme vyrazit zpátky a já se pak pojedou podívat, co se stalo.“

„Dneska je tady opravdu nádherně. Podívejte na ten výhled!“

Byl další krásný podzimní den a Oldroyd jel ve svém starém saabu po silnici, která se vinula údolím Nidderdale směrem k Pateley Bridge. Před nimi se rozprostírala krajina plná farem, kamenných zídek a polí stoupajících po úbočích, nad nimiž se v dále rýsovaly vyšší kopce. Steph seděla vedle něj a Andy vzadu. Když Oldroyd dorazil na stanici v Harrogate, oba byli naštěti ve službě. Steph s Andym se snažili uspořádat rozpis služeb tak, aby o některých víkendech sloužili společně a jiné zas měli sami pro sebe.

„Nádhra, pane,“ řekl Andy a pousmál se. Andy pocházel z Londýna, ale po přesunu na sever Anglie si zamiloval yorkshirskou krajinu. Oldroydovo svaté nadšení mu však stále připadalo trochu legrační.

„Ta vesnice leží až za Pateley Bridge, pane?“ zeptala se Steph.

„Ano, projedeme Pateley Bridge, pak odbočíme doprava a vyjedeme k přehradě Gouthwaite. Je to krásná víska.“

„A před hospodou tam někoho zabili?“

„*Dog & Gun* v Niddersgillu není jen obyčejná hospoda, je to spíš venkovský hostinec. Dá se tam ubytovat a výborně vaří, ale ano, podle superintendanta Walkera tam někoho zastřelili brokovnicí. Těch tam v tuhle dobu určitě bude dost. Lovecká sezona na vřesovištích je v plném proudu.“

„Lidi tam jezdí střílet ptáky pro zábavu?“ zeptal se Andy.

„Ano, většinou tetřevy, dneska je to velký byznys. Zájemci platí spoustu peněz a přijíždějí z celého světa. Ten zastřelený, Alexander Fraser, jedno z takových tetřevích vřesovišť vlastnil. Byl to bohatý člověk, soudce na penzi a místní hlavoun s politickými konexemi. Proto nás tam Walker posílá. Máme dohlédnout na to,

aby se všechno řádně a rychle vyšetřilo. Matthew Watkins nestojí o špatnou reklamu.“

„Jasně,“ řekla Steph. „Místním se ale nebude líbit, že se jim do toho pleteme, pane.“

„Možná, ale na stanici v Pateley je inspektor Bill Gibbs, už asi bude na místě. Je to fajn chlap, znám ho dlouho, dřív pracoval v Harrogate. Když půjde o složitější případ, naši pomoc myslím ocení.“

Po ostré zatáčce doleva se ocitli na dlouhé, rovné a malebné hlavní ulici Pateley Bridge a následně přejeli most přes řeku Nidd. U dopravního ukazatele s názvy míst v horní části Nidderdale včetně Niddersgillu, rokle How Stean a odlehlých osad Middlesmoor a Lofthouse ležících vysoko nad údolím odbočili doprava. Brzy dorazili do vesničky jako z pohlednice. Rybník a náves se stálou májkou obklopovaly kamenné domky. Byla tu i malá škola, kostelík a obchod Petera Gortona, všemu však vévodil hostinec *Dog & Gun* s výhledem na rybník. Byla to dlouhá a nízká kamenná budova ze sedmnáctého století porostlá loubincem, který se začínal barvit do červena. Obytnou plochu zvětšovaly vkusné přístavby na boční a zadní straně, kde vznikla velká jídelna.

Oldroyd zajel na parkoviště před hostincem, kde kolmo k domu stálo několik aut. Detektivové vystoupili a vykročili k prostoru ohraničenému páskou. Tam na ně zjevně čekalo několik lidí, mezi nimi i inspektor Gibbs. Byl to čtyřicátník se zarputilým výrazem a pleší. Když spatřil Oldroyda, celý se rozzářil.

„Á!“ zahlaholil Oldroyd. „Jsem rád, že jsi tady, Bille. Tohle jsou seržant Carter a seržantka Johnsonová – inspektor Bill Gibbs.“ Podali si ruce.

„Vítám vás v Nidderdale, pane,“ řekl Gibbs. „Je dobře, že nám pomůžete. Nemáme tady v Pateley moc lidí. Můj seržant vyšetřuje

jiný případ a já jsem tu s konstáblem.“ Ukázal na mladého detektiva Iana Pottse, ten kývl na Oldroyda a řekl: „Pane.“

Oldroyd pohlédl na Steph a povzbudivě se usmál. Územní spory nebudou problém. Přistoupil k nim vysoký muž – Tim Groves, forenzní patolog, s nímž Oldroyd spolupracoval už řadu let.

„Ahoj, Jime,“ pozdravil Groves. „Inspektor Gibbs mě informoval, že jste na cestě, tak jsem si řekl, že počkám a podám ti stručnou zprávu. Tělo už míří do Harrogate. Ten muž byl zastřelen zblízka brokovnicí. Po pitvě ti sdělím, o jakou šlo ráži. Podle všeho dostal zásah přímo do srdce a smrt nastala v podstatě okamžitě. Bylo to někdy kolem půlnoci. Kolegové z Pateley tu byli celou noc, ale já jsem se sem dostal až ráno. No nic, už budu muset. Přeju vám hodně štěstí při hledání vraha a doufám, že to proběhne bez komplikací.“

„To je u mě vzácnost, Time,“ zasmál se Oldroyd.

„Já vím. Aspoň budeš pracovat v pěkných kulisách. Fajn, dáme si vědět.“ Vykročil k autu, v ruce kufřík s náčiním.

Po krátké obhlídce místa činu se detektivové vydali do hostince. Gibbs už připravil provizorní kancelář ve společenském salonku, který byl dějištěm posledního rozhovoru Sandyho Fräsera před jeho vzrušenou výměnou názorů s vrahem. Všichni usedli do pohodlných křesel a Gibbs jim sdělil podrobnosti.

„O půl jedné v noci k nám zavolal pan Rob Owen. On a jeho žena Sheila jsou majiteli hostince. Obětí je Alexander ‚Sandy‘ Fraser. Když jsme přijeli na místo, byl už bez známek života. Zastřelili ho, jak říkal Tim. Večeřel tady s partou lovců. Seděl s nimi až do půlnoci, pak se rozloučil a chtěl se vrátit pěšky domů. Bydlí ve starém panském sídle kousek za vesnicí. Bylo už pozdě a kromě útočníka tu nikdo nebyl. Dobrá zpráva je, že máme svědka.“

„Neříkal jsi, že tu nikdo nebyl?“ ozval se Oldroyd.

„Venku ne, ale volala nějaká žena.“ Gibbs nahlédl do poznámek. „Kirsty Hemingwayová. Z okna svého pokoje má výhled před dům, a tak viděla, co se stalo. Venku se ještě svítilo a byla jasná noc.“

Oldroyd se bezděčně pousmál. Gibbs měl vždycky pověst důkladného policisty. „Zahlédla dva muže, jak se hádají, a v jednom z nich poznala Fraseru, i když k ní byl otočený zády,“ pokračoval Gibbs. „To proto, že na sobě měl kilt.“

Oldroyd povytáhl obočí.

„Na večere s loveckými skupinami zřejmě vždycky chodil v kiltu. Byla to taková tradice.“

„Aha, tak dál.“

„Pak byla svědkem, jak ten druhý muž zvedl brokovnici a střelil Fraseru do prsou. Když to udělal, kousek popošel, takže mu dobře viděla do obličeje. Je si prý jistá, že to byl Alan Green. To je místní zahradník a holka pro všechno, bydlí někde v Pateley Bridge. Večer byl v baru, takže věděl, že tady Fraser je. Zdá se, že si na něj venku počkal a zastřelil ho.“

„Víme, kde teď je?“

„Ne. Nikdo, s kým jsem mluvil, neví, kde bydlí. Ptal jsem se kolegů ze stanice a člověk toho jména nemá žádný záznam v trestním rejstříku. V Pateley teď po něm usilovně pátráme.“

„Dobře. No, nejdřív si budeme muset znovu promluvit s tou mladou ženou – Kirsty? – jako s naší hlavní svědkyní. Jak daleko jste s výslechy přítomných?“

„Moc ne. Ubytovací část hostince byla včera večer plná těch lovců. Vydal jsem pokyn, aby tady všichni zůstali, a krátce jsem si promluvil s majiteli. Pak jsem byl informovat manželku oběti Miriam Fraserovou. Bohužel jsem s sebou neměl policistku, která by u ní mohla zůstat. A to je asi všechno.“

„Dobře,“ řekl Oldroyd a obrátil se na Pottse. „A vy zatím vyslechnete svědky. Zjistíte, jestli ještě někdo neviděl něco podezřelého. Kdo další toho Alana Greena zná a co nám o něm může říct. Jestli měl Fraser nějaké nepřátele. No, však víte.“

„Ano, pane,“ odpověděl Potts.

„Taky zjistíte, jestli se v domě skladovaly zbraně a jestli se nějaké neztratily. Steph, mohla by ses jít podívat za paní Fraserovou?“

„Jistě.“

„Je to staré panské sídlo kousek za vesnicí. Až budete na hlavní silnici, zahnete doprava. Nemůžete to minout,“ řekl Gibbs.

Když odešli, Gibbs zamířil do kuchyně, kde seděly Kirsty se Sheilou Owenovou a popíjely kávu. Sheila držela mladší ženu kolem ramen. Obě vypadaly unaveně a otřeseně.

Gibbs zavedl Kirsty za Oldroydem, ten se jí představil, nabídl jí místo k sezení a povzbudivě se usmál. „Inspektoru Gibbsovi jste řekla, co jste viděla z okna svého pokoje. Musel to být hrozný šok.“

„To byl.“

„Nechci po vás, abyste mi to všechno znovu popisovala, ale jste si jistá, že muž se zbraní, který zastřelil pana Frasea, byl Alan Green?“

„Ano. Zřetelně jsem ho viděla a jen pár hodin předtím jsem s ním mluvila v baru. Venku se svítilo, takže jsem si ho mohla dobře prohlédnout. Poznala jsem jeho tvář a měl na sobě stejné oblečení: zelený svetr a hnědé manšestráky. Do baru chodí celkem pravidelně. Určitě to byl on.“ Pohlédla na Oldroyda. „Ale jak už jsem řekla tady inspektorovi, dělá mi starosti, že se podíval nahoru a všiml si mě. Ví, že jsem všechno viděla. Co když teď půjde po mně?“ Zatvářila se vyděšeně.

„Nebojte se, ochráníme vás. Co mi o něm ještě můžete říct?“